

Czwartek, 15 listopada 2007 r.

13. w pełni popiera jasne kryteria ustanowione w deklaracji Rady z dnia 8 listopada 2007 r., w oparciu o które ma zostać oceniany powrót konstytucyjnego porządku w Pakistanie;
14. wzywa Radę i Komisję, aby wezwały rząd Pakistanu do utrzymania wszystkich zasad zapisanych w umowie o współpracy, a w szczególności klauzuli dotyczącej demokracji i praw człowieka; wzywa Komisję do opracowania sprawozdania z wdrażania umowy o współpracy;
15. wzywa w związku z tym Komisję do rozważenia rozszerzenia pomocy na rzecz edukacji, zmniejszania ubóstwa, opieki zdrowotnej, kierowania funduszy przez świeckie organizacje pozarządowe,
16. wzywa państwa członkowskie do pełnego poszanowania kodeksu postępowania Unii Europejskiej w sprawie wywozu broni;
17. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm państw członkowskich, rządowi Pakistanu i Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

P6_TA(2007)0537

Konferencja Klimatyczna na Bali

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie ograniczenia globalnego ocieplenia do 2°C — przygotowania do Konferencji Klimatycznej na Bali i dalsze działania (COP 13 i COP/MOP 3)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Ograniczenie globalnego ocieplenia do 2°C w perspektywie roku 2020 i dalszej” (COM(2007)0002),
- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) i protokół z Kioto do niej oraz przepisy proceduralne do jego wdrażania,
- uwzględniając debatę na forum Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych w sprawie wpływu zmian klimatycznych na pokój i bezpieczeństwo, która miała miejsce w dniu 17 kwietnia 2007 r.,
- uwzględniając zbliżającą się trzynastą Konferencję Stron (COP 13) w sprawie konwencji UNFCCC oraz trzecią Konferencję Stron pełniącą rolę Posiedzenia Stron w sprawie protokołu z Kioto (COP/MOP 3), które odbędą się w Bali (Indonezja) w dniach od 3 do 14 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie zmian klimatycznych, a w szczególności rezolucje z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie powstrzymania globalnych zmian klimatycznych⁽¹⁾, z dnia 18 stycznia 2006 r. w sprawie zmian klimatycznych⁽²⁾, uwzględniającą wynik konferencji w Montrealu (COP 11-COP/MOP 1) oraz z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie ograniczenia wpływu lotnictwa na zmiany klimatyczne⁽³⁾, a także rezolucję z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie zmian klimatycznych⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, str. 120.

⁽²⁾ Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, str. 182.

⁽³⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, str. 119.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0038.

Czwartek, 15 listopada 2007 r.

- uwzględniając pytania ustne B6-0379/2007 oraz B6-0380/2007 złożone w imieniu Komisji tymczasowej do spraw zmian klimatycznych zgodnie z art. 108 Regulaminu oraz oświadczenia Rady i Komisji,
  - uwzględniając konkluzje Prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 8-9 marca 2007 r.,
  - uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne są dla naszych społeczeństw poważnym wyzwaniem XXI wieku, które może mieć poważne negatywne skutki środowiskowe, gospodarcze, społeczne i geopolityczne oraz stanowić groźbę dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa,
- B. mając na uwadze, że ich negatywne konsekwencje dotyczą mieszkańców świata w sposób niejednakowy i są nie tylko katastrofalne dla środowiska naturalnego, ale także mogą powodować problemy w zakresie praw człowieka i równości na skalę globalną,
- C. mając na uwadze, że nie można odmawiać ludziom biednym prawa do godnego życia,
- D. mając na uwadze, że czwarte sprawozdanie oceniające opublikowane przez Międzyrządowy Panel ds. Zmian Klimatycznych (IPCC) potwierdza, że zmiany klimatyczne nabierają tempa, co wynika z działalności człowieka i już powoduje poważne skutki na skalę globalną,
- E. mając na uwadze, że wiele obszarów na świecie już zostało dotkniętych skutkami wzrostu średnich globalnych temperatur, a także że ostatnie badania naukowe pozwalają sądzić, że uzgodniony przez UE długoterminowy cel w postaci ograniczenia ocieplenia do 2°C w porównaniu z poziomem sprzed uprzemysłowienia może nie wystarczyć do uniknięcia negatywnych skutków zmian klimatycznych,
- F. mając na uwadze, że niekorzystne skutki zmian klimatycznych już spowodowały przesiedlenia grup ludności, np. na wyspach Tuvalu, w Bangladeszu i w afrykańskim Sahelu,
- G. mając na uwadze, że w wyżej wymienionym czwartym sprawozdaniu oceniającym opublikowanym przez IPCC stwierdzono, że w ciągu ostatnich 100 lat średnia temperatura na świecie wzrosła o 0,74°C i wzrośnie jeszcze o ok. 0,7°C z uwagi na już wyemitowane gazy cieplarniane; a także mając na uwadze, że w sprawozdaniu tym oszacowano, że w ciągu obecnego stulecia średnia temperatura na świecie wzrośnie o 1,8 do 4°C, zależnie od rozwoju społeczeństwa,
- H. mając na uwadze, że według najnowszych danych satelitarnych Europejskiej Agencji Kosmicznej (ESA) w tym roku topnienie lodów arktycznych bieguna północnego w okresie letnim po raz pierwszy otworzyło statkom Przejście Północno-Zachodnie z Oceanu Atlantyckiego na Ocean Spokojny, co stanowi kolejny dowód szybkich zmian warunków klimatycznych w rejonie Arktyki,
- I. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne stanowią problem długoterminowy, a same działania krótkoterminowe nie wystarczą, by uzyskać pozytywne skutki dla klimatu,
- J. mając na uwadze, że kraje uprzemysłowione ponoszą główną odpowiedzialność za emisję gazów cieplarnianych skumulowanych w atmosferze; mając na uwadze, że bardziej niestabilny klimat uderzy najsilniej w najbiedniejsze kraje i społeczeństwa,
- K. mając na uwadze, że 25 krajów najbardziej zanieczyszczających odpowiada za 83 % całkowitej emisji gazów cieplarnianych oraz że poziom emisji w przeliczeniu na jednego mieszkańca w krajach rozwiniętych jest znacznie większy niż w krajach rozwijających się,

Czwartek, 15 listopada 2007 r.

- L. mając na uwadze, że w raporcie Sterna gospodarcze, społeczne i zdrowotne koszty braku działań oceniono na od 5 do 20 % światowego PKB rocznie; mając na uwadze, że według konwencji UNFCCC i Komisji Europejskiej koszty polityki klimatycznej z prawdziwego zdarzenia zmniejszą roczny światowy wzrost PKB jedynie o ułamek spodziewanego wzrostu, o od 0,12 do 0,19 %, bez uwzględniania towarzyszących korzyści środowiskowych i zdrowotnych oraz poprawy bezpieczeństwa energetycznego,
- M. mając na uwadze, że zarówno w sprawozdaniu IPCC, jak i raporcie Sterna potwierdzono, że kraje rozwijające się są szczególnie podatne na zmiany klimatyczne, z uwagi na większe narażenie i wrażliwość; mając na uwadze, że zmiany klimatyczne spowodowane przez działalność człowieka pociągną za sobą niekorzystne skutki dla systemów rolniczych i hydrologicznych, lasów, rybactwa, służby zdrowia i infrastruktury gospodarczej; mając na uwadze, że skutki te pogłębią zjawisko ubóstwa i będą stanowić poważne zagrożenie dla realizacji milenijnych celów rozwoju,
- N. mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami Banku Światowego zabezpieczenie rozwoju w najuboższych krajach przed wpływem zmian klimatycznych będzie wymagało nakładów rządu 10 do 40 mld USD rocznie, a także mając na uwadze, że jak dotąd środki na fundusze służące dostosowaniu do zmian klimatycznych wynoszą jedynie 150 do 300 mln USD rocznie,
- O. mając na uwadze, że należy ustalić wiążące cele w zakresie emisji w celu utworzenia niezbędnych zachęt do szybkich inwestycji w przyszły rozwój i upowszechnianie oszczędności energetycznej oraz technologii wydajnych surowcowo, technologii energii odnawialnej i technologii niskoemisyjnych,
- P. mając na uwadze, że szeroko zakrojone międzynarodowe porozumienie dotyczące długoterminowych celów w zakresie ograniczania emisji jest bezwzględnie konieczne, aby zapewnić inwestycje w technologie o niskiej emisji gazów cieplarnianych, jak również efektywność energetyczną, a także unikać inwestowania w niedostosowaną infrastrukturę energetyczną,
1. wzywa Unię Europejską do potwierdzenia swojej wiodącej roli oraz do dążenia do konkretnej współpracy w ramach zbliżającej się Konferencji Klimatycznej w Bali i przy okazji dalszych działań, a także do dołożenia starań, by w czasie tego posiedzenia uzgodniono niezbędny mandat negocjacyjny ustanawiający ramy realistycznej międzynarodowej umowy klimatycznej dotyczącej okresu po 2012 r. zgodnie z celem ograniczenia ocieplenia do 2°C w porównaniu z poziomem sprzed uprzemysłowienia; jest zdania, że Unia Europejska może potwierdzić swoją kluczową rolę, wysyłając na konferencję w Bali grupę szefów rządów, co pokaże zarazem, że zmiany klimatyczne stanowią złożony problem, który nie powinien być jedynie przedmiotem zainteresowania ministrów środowiska;
2. jest zdania, że przyszły system powinien wynikać z głównych zasad i mechanizmów konwencji w sprawie zmian klimatycznych i protokołu z Kioto, przy uwzględnieniu wspólnej, lecz zróżnicowanej odpowiedzialności; uważa, że mandat na konferencję w Bali powinien opierać się na następujących elementach:
- długoterminowy cel w postaci ograniczenia średniego wzrostu temperatury w skali globu do mniej niż 2°C w porównaniu z okresem sprzed uprzemysłowienia, co oznacza obniżenie światowych emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 50 % do 2050 r. w porównaniu z poziomem z 1990 r.,
  - wiążące cele dla wszystkich państw uprzemysłowionych,
  - zwiększony udział w wysiłkach na rzecz zmniejszania emisji, zwłaszcza ze strony krajów wchodzących, poprzez ustanowienie sprawiedliwych i proporcjonalnych celów,
  - światowy system handlu emisjami (ang. *cap and trade*),
  - wzmocnione mechanizmy finansowe, służące dostosowaniu się do wymogów, ze szczególnym uwzględnieniem zasobów wodnych,
  - skuteczne zachęty, w tym tam gdzie to stosowne instrumenty oparte na zasadach rynkowych, w celu uniknięcia wylesiania i emisji gazów związanych użytkowaniem gruntów, z uwzględnieniem promowania zrównoważonych praktyk rolniczych,

Czwartek, 15 listopada 2007 r.

- instrumenty finansowe i inne sprzyjające czystemu rozwojowi, transferowi technologii i ich upowszechnianiu,
  - przygotowanie umowy do najpóźniej 2009 r.;
3. podkreśla, że cele w zakresie zrównoważonego wykorzystywania zasobów i ograniczania emisji muszą być oparte na celu długofalowym; uważa, w oparciu o aktualną wiedzę, że w ciągu najbliższych dziesięciu lat nieuchronnie nastąpi szczyt emisji na świecie, stężenie ekwiwalentu CO₂ w atmosferze utrzyma się na poziomie poniżej 450 ppm, a emisja gazów cieplarnianych nadal będzie spadać do poziomu wyznaczonego przez zdolność absorpcyjną biotopów obniżających zawartość dwutlenku węgla;
4. wzywa do należytego uwzględnienia ostrzeżeń społeczności naukowej, z których wynika, że i tak trudne zadanie, jakim jest ograniczenie globalnego ocieplenia do 2°C, samo w sobie nie stanowi standardu bezpieczeństwa, ponieważ wciąż wiąże się z niezwykle poważnymi skutkami i konsekwencjami;
5. przypomina, że kraje uprzemysłowione, w tym również te, które jeszcze nie ratyfikowały protokołu z Kioto, muszą odgrywać wiodącą rolę w zmaganiu się ze zmianami klimatycznymi na szczeblu światowym i zobowiązać się do zmniejszenia swoich emisji o co najmniej 30% do roku 2020, a do 2050 — co najmniej 60-80%, w porównaniu z rokiem 1990; jest przekonany, że przyszły system powinien przewidywać szereg zobowiązań do roku 2050 zgodnie z celem długoterminowym, przy osiąganiu w każdym pięcioletnim przedziale celów średnioterminowych, a cele wiążące powinny być oparte na najnowszej wiedzy naukowej i podlegać przeglądowi w celu dostosowania ich do tej wiedzy;
6. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje określony przez wyżej wspomnianą Radę Europejską z 8-9 marca 2007 r. cel UE polegający na zmniejszeniu do 2020 r. emisji gazów cieplarnianych o 30% w porównaniu z 1990 r., o ile pozostałe kraje uprzemysłowione zobowiążą się do porównywalnego ograniczenia emisji, a bardziej zaawansowane gospodarczo kraje rozwijające się wniosą wkład odpowiadający ich odpowiedzialności i możliwościom, oraz uznaje podjęte przez UE zobowiązanie do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. o co najmniej 20% w porównaniu z 1990 r., niezależnie od zawarcia globalnej umowy odnoszącej się do okresu po 2012 r.;
7. podkreśla, że znaczne ograniczenie emisji CO₂ można osiągnąć jedynie poprzez działania na skalę międzynarodową, w które zostaną zaangażowane podmioty odpowiedzialne za największe ilości emisji w krajach uprzemysłowionych, a także poprzez zapewnienie udziału nowo uprzemysłowionych krajów;
8. uważa, że kraje wschodzące powinny zobowiązać się do redukcji emisji odpowiadającej etapowi ich rozwoju, emisjom per capita, potencjałowi ograniczenia emisji oraz możliwościom technicznym i finansowym;
9. jest zdania, że UE i inne kraje uprzemysłowione powinny wspomóc kraje rozwijające się w upowszechnianiu zrównoważonych i wydajnych technologii poprzez współfinansowanie, w tym w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), oraz działania na rzecz budowania potencjału, tak aby najbardziej zaawansowane technicznie kraje rozwijające się mogły rozpocząć zmniejszanie emisji lub intensywności zużycia węgla tak szybko, jak tylko pozwala na to poziom ich rozwoju, najpóźniej w roku 2020;
10. przypomina, że w swoim niedawnym sprawozdaniu dla twórców polityki IPCC uznał rolę energii jądrowej jako jednego z rozwiązań umożliwiających zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych; jest zdania, że w miarę możliwości zapotrzebowanie energetyczne powinno być pokrywane przy użyciu wszystkich dostępnych źródeł niepowodujących emisji dwutlenku węgla lub technologii powodujących niskie emisje, w tym energii jądrowej;
11. podkreśla znaczenie przestrzegania i stosowania się do zasad należytej polityki w zakresie środowiska naturalnego w przypadku wszystkich przedsięwzięć UE dotyczących udzielania państwom trzecim pomocy na rzecz rozwoju;
12. uważa również za konieczne wspieranie wszelkich rozwiązań, które mogłyby pozwolić osiągnąć cel zmniejszenia o 30% emisji gazów cieplarnianych do 2020 roku;

Czwartek, 15 listopada 2007 r.

13. wyraża zaniepokojenie tempem wylesiania obszarów tropikalnych, za sprawą około 20 % światowych emisji gazów cieplarnianych, oraz jego niekorzystnym wpływem na ogólnoświatową zdolność absorpcyjną naturalnych biotopów obniżających zawartość dwutlenku węgla i na różnorodność biologiczną, a także na źródła utrzymania ubogich społeczności, i z tego względu wzywa do skuteczniejszego praktycznego uwzględnienia takich zachęt w procesie udzielania europejskiej i globalnej pomocy na rzecz rozwoju;
14. uważa, że niezbędne będzie zawiązanie partnerstwa strategicznego z krajami, w których skala problemu wylesiania obszarów tropikalnych jest największa; jest przekonany, że oparte na faktycznych wynikach zachęty do unikania wylesiania muszą być częścią przyszłego systemu klimatycznego;
15. uważa, że tego rodzaju zachęty będą musiały uwzględniać punkty odniesienia dla poszczególnych krajów (z uwzględnieniem wcześniejszych działań) oraz że będą musiały im towarzyszyć kryteria ekologiczne, przepisy dotyczące trwałego rozwoju oraz gwarancje dobrego zarządzania; twierdzi, że tymczasowy charakter kredytów związanych z biotopami obniżającymi zawartość dwutlenku węgla oznacza, iż państwa muszą być odpowiedzialne za ich trwałość, jeżeli są one wykorzystywane do realizacji wiążących celów;
16. uważa, że główne polityki ONZ w zakresie różnorodności biologicznej, pustynnienia i zmian klimatycznych oraz związane z nimi trwające Konferencje Stron wymagają skutecznej koordynacji, aby można było osiągnąć wspólne cele; podkreśla zatem, że należy unikać sprzeczności we wdrażaniu proponowanych środków łągodzących i działań dostosowawczych, aby zapewnić ich koordynację i skuteczność;
17. uważa, że niezbędne jest międzynarodowe porozumienie ramowe oraz system certyfikacji biopaliw, zapobiegające negatywnym skutkom dla środowiska naturalnego oraz nadmiernym emisjom CO₂, na przykład na skutek wylesiania oraz wypalania torfowisk; w tym kontekście uważa badania, rozwój i wspieranie biopaliw drugiej generacji za konieczne;
18. podkreśla moralny obowiązek krajów uprzemysłowionych do zapewnienia zwiększonego wsparcia finansowego oraz wsparcia w zakresie budowania potencjału w celu zmniejszenia ryzyka i dostosowania do zmian klimatycznych w przewidywalny i spójny sposób w narażonych na nie krajach o niskim przychodzie; w szczególności wzywa do wzmocnienia istniejących funduszy na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, takich jak Fundusz na rzecz Przystosowania, Fundusz na rzecz Krajów Najbardziej Rozwiniętych, Fundusz Specjalny na rzecz Zapobiegania Zmianom Klimatycznym (SCCF) oraz strategiczny priorytet na rzecz przystosowania (SPA) w ramach GEF;
19. ponownie potwierdza swoje wsparcie dla dalszego stosowania mechanizmów czystego rozwoju jako środków służących rozwojowi technologii sprzyjających środowisku; podkreśla, że należy jak najszybciej stworzyć warunki kontynuowania i dalszego rozwoju mechanizmu czystego rozwoju po 2012 r.; podkreśla konieczność poprawy skuteczności poprzez bardziej rygorystyczne kryteria trwałego rozwoju, lepsze zarządzanie, uproszczenie procedur administracyjnych i ewentualne działania na rzecz stworzenia sektorowego mechanizmu czystego rozwoju; podkreśla jednak, że jako mechanizm wyrównawczy jest to rozwiązanie zaledwie tymczasowe, a celem powinno być nadal ustanowienie światowego rynku emisji dwutlenku węgla opartego na sprawiedliwym i proporcjonalnym przydziale kwot emisji; podtrzymuje ustalone w ramach protokołu z Kioto zasady, zgodnie z którymi stosowanie elastycznych mechanizmów musi mieć charakter uzupełniający względem ograniczeń krajowych;
20. wzywa Komisję, aby w celu ulepszenia mechanizmu czystego rozwoju (CDM) w ramach przeglądu systemu handlu uprawnieniami do emisji Unii Europejskiej dokonała zwrotu w zakresie oceny kredytów emisji pochodzących z projektów zalesiania i ponownego zalesiania oraz projektów służących zrównoważonej gospodarce leśnej;
21. ponownie wzywa do włączenia emisji pochodzących z lotnictwa i transportu morskiego do międzynarodowych zobowiązań dotyczących ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w okresie po 2012 r.;
22. wyraża ubolewanie, że Organizacja Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) nie była przygotowana na znalezienie jakiegokolwiek instrumentu prawnego ograniczającego emisje gazów cieplarnianych z lotnictwa, chociaż zadanie takie postawiono ICAO już ponad 10 lat temu;

Czwartek, 15 listopada 2007 r.

23. wyraża zaniepokojenie w związku z faktem, że rosnąca część zasobów na Ziemi jest wykorzystywana do celów hodowli żywego inwentarza; przypomina raport FAO z listopada 2006 r. zatytułowany „Livestock's Long Shadow”, w którym oszacowano, że przemysł mięsny i hodowla żywego inwentarza powoduje 18 % całkowitej emisji gazów cieplarnianych; podkreśla potrzebę zawarcia międzynarodowej umowy w sprawie klimatu po 2012 r., w której zawarte zostaną ramy zrównoważonej produkcji zwierzęcej;
24. proponuje zbadanie możliwości zlikwidowania składowisk odpadów, odpowiedzialnych za roczną emisję w skali globalnej aż do 60 mln ton metanu, i wykorzystania ich do produkcji energii, aby ograniczyć zmiany klimatyczne i zagrożenia dla zdrowia ludzkiego;
25. dostrzega możliwości płynące z walki ze zmianami klimatycznymi, która może wymusić rozwój technologiczny oraz powstanie społeczeństw o bardziej zrównoważonym charakterze; mając na uwadze, że polityka mająca na celu odejście od gospodarki opartej na węglu przyniesie znaczne korzyści gospodarcze, takie jak efektywność energetyczna, odnawialne źródła energii, dzielenie się technologiami, wychwytywanie i składowanie produktów spalania węgla itp.; wzywa do dalszych wysiłków ze strony państw członkowskich na rzecz wspierania tego rodzaju inwestycji i stwarzania zachęt podatkowych z myślą o badaniach naukowych nad czystymi technologiami;
26. uważa, że wprowadzanie na rynek czystych technologii napotyka takie bariery, jak dotacje do paliw kopalnych, cła przywozowe oraz brak bazy naukowej; wzywa do rozstrzygających wysiłków w ramach konwencji o zmianach klimatycznych i protokołu z Kioto w celu usunięcia tych barier oraz ustanowienia pozytywnych zachęt do inwestowania w zrównoważone technologie, a także w celu wykorzystania w większym stopniu modeli zachęt dla przedsiębiorstw, a zwłaszcza silnych i szeroko zakrojonych partnerstw między krajami uprzemysłowionymi i krajami o gospodarkach wschodzących;
27. utrzymuje, że obniżenie globalnych emisji nie może prowadzić do innych zagrożeń, takich jak rozprzestrzenianie broni jądrowej lub terroryzm; dlatego jest przekonany, że energia jądrowa powinna pozostać wykluczona z mechanizmu czystego rozwoju (CDM) i wspólnych wdrożeń (JI) czy innych mechanizmów mających na celu wynagradzanie za obniżenie emisji w krajach rozwijających się;
28. uznaje fakt, że opłaty licencyjne z tytułu praw własności intelektualnej (IPR) w obszarze czystych technologii mogą stanowić przeszkodę dla przepływu tych technologii do krajów rozwijających się; podkreśla, że umowa dotycząca okresu po 2012 r. musi zawierać ramy odnoszące się do partnerstw IPR między krajami uprzemysłowionymi i rozwijającymi się, aby zapewnić alternatywne środki kompensacji posiadaczom praw własności intelektualnej i w ten sposób zagwarantować przestrzeganie praw własności, a jednocześnie ułatwić przepływ technologii;
29. przyznaje, że różnice cenowe wynikające z rozbieżnych narodowych zobowiązań wobec zmian klimatycznych mogą spowodować zakłócenia konkurencji, w tym także dla MŚP; wzywa Komisję do poważnego zajęcia się tym problemem, konkretnie poprzez rozwijanie instrumentów zwiększających stopień spójności pomiędzy celami związanymi z ochroną środowiska naturalnego a przepisami WTO; przyznaje, że z myślą o zrównoważeniu różnic między partnerami handlowymi ustanowienie wiążących międzynarodowych punktów odniesienia i zobowiązań dla wszystkich zagrożonych konkurencją sektorach gospodarki byłoby bardziej wskazane niż ewentualne przyjęcie granicznych środków dostosowawczych;
30. wobec braku skutecznego światowego systemu handlu emisjami CO₂ popiera cele sektorowe dla dziedzin gospodarki o dużym zużyciu energii w krajach nieposiadających wiążących zobowiązań w zakresie ograniczania emisji, jako uzupełnienie wiążących celów w zakresie emisji dla krajów uprzemysłowionych w powiązaniu ze zobowiązaniami w zakresie transferu technologii; uważa, że tego rodzaju cele lub punkty odniesienia są szczególnie istotne dla sektorów o dużym zużyciu energii, które konkurują na światowym rynku (branża stalowa, papiernicza i cementowa) i mogłyby być pierwszym krokiem do zrównoważenia różnic między partnerami handlowymi;
31. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz sekretariatowi Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu z wnioskiem o rozpowszechnienie jej wśród wszystkich umawiających się stron spoza UE i wśród wszystkich obserwatorów konwencji.